

Gubcsi Lajos

FEBRUÁR

havi ciklus

Kiadja a G Marketing & Média Kft., Budapest, 2017

Gubcsi Lajos

FEBRUÁR
havi ciklus

Copy right Dr. Gubcsi Lajos

Kiadja a G Marketing & Média Kft., Budapest, 2017

A borítón és a 41. o-n *Schéner Mihály Farsang* című festménye, a 4. oldalon *Gubcsi Attila Gördülő kő* című alkotása látható. Hálával köszönöm *Könyv István* grafikusművész képeit, melyekkel kötetemet gazdagította.

Könyvem végén *Karolina Ryvorova* cseh fotóművésznő gyönyörű montázsai-
ból mutatok be néhányat, itt pl. ezt a részletet. (Csokonai) *Lilla* varázslatos
mítosza nyomát érezve és követve jutottam el hozzá is, ő a mában teremti saját
neme legendáját (“*myths and legends*”), mítoszt, neki is ajánlom könyvemet.

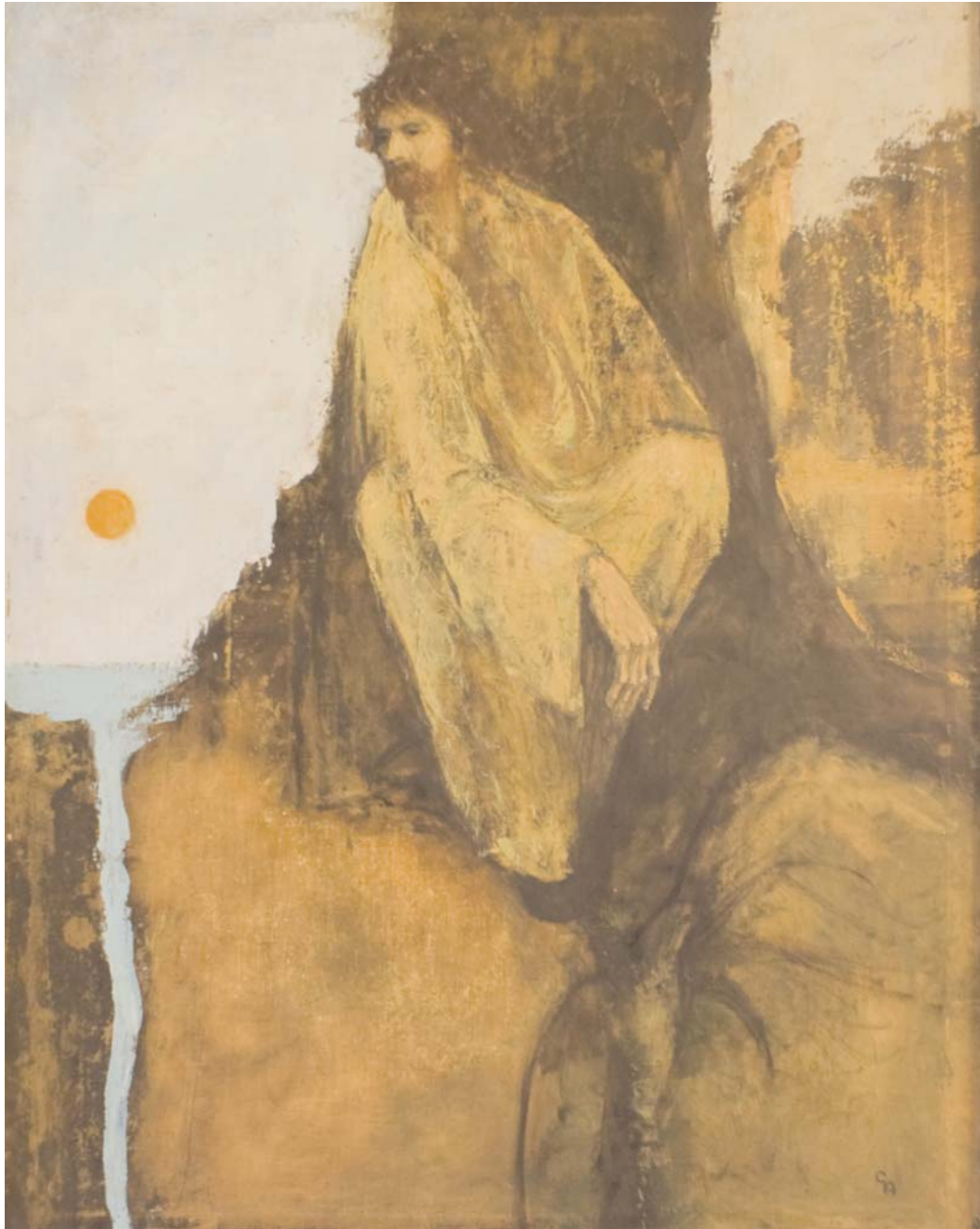
ISBN 978-615-80171-5-2

2015 januárjában zúzmarákat karcolt az ablakomra és az arcomra is a jeges hideg. Ebből született akkor a *Január – havi ciklus* című kötet Gubcsi Attila festményeivel, grafikáival illusztrálva. Később észrevettem, hogy meglepően sokan töltötték le a könyv digitális kiadását az Országos Széchényi Könyvtár Magyar Elektronikus Könyvtárából. Ez sarkallt arra, hogy tovább folytassam a ciklust, mely persze női. Témája hozzájuk fűz. Persze a februári hideg is itt hagyta a nyomait.

Nagyon várjuk a tavaszt, a felpezsdülést. A hosszú tél alatt és után kétségek gyötörnek bennünket, elfáradtunk az óév terheiben, kellene a megújulás. A pusztá vágy azonban gyenge, és e gyarlóságból kusza gondolatok támadnak.

Nem is biztos, hogy megtörténnek a dolgok. Lehet, hogy csak a fantáziánk mozgolódik túl élénken. Képzeletvilágunk mégsem légből kapott. Ki tudja, honnan eredő – és esetleg aluszékony, avagy szándékosan elfojtott – vágyak, érzések, szándékok keverednek egymásban. Hisztériák és békék, a kacagás és a zokogás könnyei, buján viharos érzések és lógó arcok. Kudarok a jó ízekkel, illatok a menekülésekkel, drámák és élvhajhász élmények. Összekavarodnak, tisztítják és fertőzik egymást, és szót kérnek váratlan szövegekben, meglepő szavakban, leíratják azokat a képeket, amelyeket soha nem láttunk.

Így született a Február – havi ciklus farsang táján. Kicsiny, törékeny érzésekből, képzelődésekből, a múlt bevéssett nyomaiból. *Elmúlt már a múlt mára?*

MOTTÓUL idézem saját közösségi oldalamon tett bejegyzésemet: A Fb-on sok érdekes kapcsolat születik, születhet. Kívánom az alábbiakkal mindenkinek azt a nemes érzést és tartalmat, azokat a szép szavakat, ahogyan Puskin megírta ezt az Anyeginben, a világ legszebb szerelmes versciklusában:

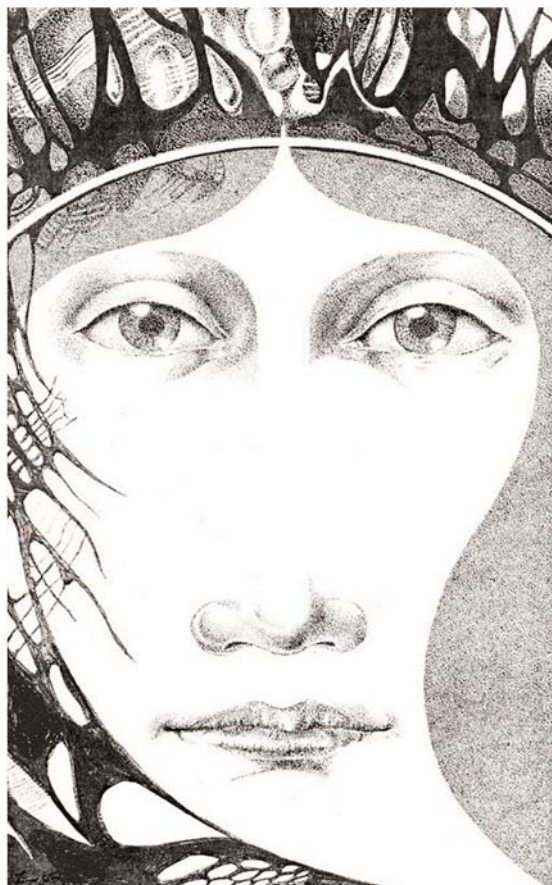
“TATJANA LEVELE ANYEGINHOZ

Én írok levelet magának -
Kell több? Nem mond ez eleget?
Méltán tarthatja hát jogának,
Hogy most megvessen engemet.
De ha sorsom panasz-szavának
Szívében egy csepp hely marad,
Nem fordul el, visszhangot ad...”

S én teszem hozzá: Lány, puha köröket írnak le ujjaim a forró levegőbe,
ott, hol meleg tested bujkál titokban, hogy miként
a mágnes pólusa a túlsó oldalt, mely maradna messze
magadba rántsd rád omló testem, habzsolva az ömlő kéjt

Lány, puha körök tágulnak, bújnak, csúsznak kitárt öledbe
Ujjaim a mennyből varázsolnak soha nem látott mámort
Adagolod a rohamot az ájuláshoz: kapaszkodsz mohón bele
El nem engednéd, tested minden pontja egyszerre reám forrt

Lány, puha körök helyén őrzöng az ágy
lehull a kéz. Nem rajzol már semmit a mihaszna
Fulladozva kér "csak még egy picit" a vágy
S bár meghaltál épp', rám veted magad' bomolva

Királylány tusrajz - szírigráfia / Gubcsi

Könyv István J./2016

Úszik, foszlik, tétovázik a látvány
Bár hihetném, a peremén a lány áll
ott, visszahajol a permetező köd fölött
vállam alá, hova egykor szeretve költözött
Mikor még belém öltözött.

Hull darabokra a fény, mely beburkolta
félszegen, akarta-e, hogy hozzám sodorja?
Bújik a csillámló levegő a sötét éj mélyébe.
Kapaszkodna belém, a világ magányos végébe
De meg-megáll szerelme

Puha sugara melegítené fáradt testemet
Fogadnám magamba, de szívem nem enged
közelebb, fél, hogy egyszer majd megszakad

fél ő is, fél meg fél: nekem egésze kell testem alatt
vágy s ész uralja egyszerre, mindkettő reszketeg
adná s én habzsolnám testét, de a lelke elszalad

Hallom a hangod', bár néma, de fojtogat
a ki nem mondott szó, petyhüdten hulló kar
akar bár, akar még, de kihűl a vér a jégverésben
s az egykor dús vetésben rágcshálók járnak vonagló táncot,
hull a kar.

Miért hallgatsz édes asszony?

Éjféltre jár
Kitártan vár
Zárul a száj
Velem ajkán

Éjfél köszönt
Csókok között
Ágyam fölött
Tündérem jött

Hajnal, már megy
Álom helyett
Omló tested

Rám engeded?
Maradt még egy...
... egy csepp, könnyed

Advent első vasárnapján
a mennyből omlasz le rám
Ömlesz, mint Napból a fény
Feszülök tested legmélyén

Advent második hétvégén
Titkodban a comb közepén
Melled takar, várj még kicsit
Jelem kéred, benned úszik

Advent harmadik szombatján
Reményed élt, engem vártál
Áldott létem hű angyala
emlékként a forró nyárra

Ős fák féltő árnyékában
mikor törzsedbe ragadtam
Minden rügyedben sejtetted
Mitől nyílik bezárt tested.

Advent végső vasárnapján
Könnyben néz a múltra a lány
Várja Napját szivárványban
Álmát-vágyát bűnre tártan

Minden előtt áll tusrajz - szerigrafia/ Gubcsi

Könyv István J. 2016

Verdes máshol is a lélek
sárba hullnak szép remények
torokban ragad az ének
és nem állsz ellent a szélnek

Vernek máskor is a szemek
és a sóhaj holttá dermed
könnyed tölt meg tengereket
gyűlölöd az embereket...

Vérnek, vérednek illata
csap esténként az arcodba
szemedbe a jég szilánkja

élted szakad ezer ráncba...-
Menekülj el az álmodba
őrződ ajkát rád szorítva.

*Haragban csöndben
Hamisak ellen
Árvákért minden
Nyújtom a kincsem*

*Álmomban ébren
Sötétben fényben
Vadak közt vétlen
Ártani tétlen*

*Hajad már ősz szál
Hajadban ősz száll
Elhaló villám
Ajkad ha rám zár*

Júdásné csókja

Úgy vagy, hogy semmi nincs
Hajadból kopasz tincs
Földre zavart az ég
Te halott istenség

Lelógó köd alatt
Maradt a seholnap
Kiürült álmunkat
Őrizgesd magadnak

Szerelem test nélkül
Halott lett szereped
Szívem bár megvénült

nem leszek vesztesed
legyek az!: árulód
vegyen a megváltód.

Sáska

tusrajz - színgráfia/ Gubcsi

Könyv István J. 2016

Szétszaggatott prózafosz lány

-Most megírom végre. Tegnap még azt pötyögtem, hogy minden rendben. De már hónapok óta folyamatosan mást akarok közölni. Nem volt merszem, mert olyan szép volt veled a titkok évtizede, a rengeteg újrakezdés, az újabb kiutak a lehetetlenből, melybe kerültél gyanakvó férjeddél és rád váró kis gyerekeiddel, miközben belém rohantál – volna – minden lehetséges percben. Hogyan mondhatnám, hogy nem megy továbbé, mikor minden megújított helyzetben a mától mindig „örökké” lett a jelszó.

-Ne írd meg, kérlek, ne! Ne! Végzetes lesz. Érzem, hogy elkerülhetetlenül belekergeted mindkettőnket a ránk záródó válságba.

-Honnan tudod egyáltalán, hogy írni akarok?!

-Átlátok az utcákon, a falakon, az időn és rajtad. Messziről is érzem. Mi lesz ebből így, ha előre tudom, mit fogsz dönteni? Itt sem vagy és látlak, hallom, hogy sercegnék a gondjaid, hogy be akarod fejezni, amit úgysem lehet. Úgysem tudod soha. Én meg belepusztulok magamba. Én te vagyok, és ha te nem vagy, én nem leszek.

-Hallgatnom kellene, tudom, élvezni, hogy te vagy az osztatlan és hű szeretőm, aki mindent megtesz értem. De már nincs így. Így volt, de elszürkült. Sok a dolgod, fáraszt a családod, félsz a férjed vádló szemétől, pedig nem is tud semmit, vagyis félsz magadtól. Mondhatnám, hogy sebaj, mindig így volt, s ha nem találkozhatunk minden héten, nekem az is ajándék, hogy, ha csak havonta, akár negyed évente... De nem sunnyoghatok. Nekem ez kevés.

-Adj egy kis időt.

-Tegnap a leveled az utolsó percben, jókor jött. Már éppen készültem megírni ezt az egyértelmű elbocsátást. És levettél a lábamról. Azt írtad, minden megváltozik. Majd mikor félredobtam a haragomat, jött egy másik levél, hogy ne értsem félre: szeretnéd, ha minden megváltozna, ha ismét ráérnél, ha el tudnál szabadulni a munkádból rendszeresen, ha a férjed ismét minden nap vidékre utazna dolgozni... szeretnéd, de nem így lesz, semmi sem változik. A főnöködtől nem tudsz lelépni, a gyerekek mindig időben hazajönnek és a férjed továbbra is itt dolgozik a városban. Vagyis beszűkült minden. Ebből én már nem kérek.

*„Régen elűztél minden koszos, lelógó ködöt
És nap ragyogott álmodozó könnyed mögött”*

Ez vers már nincs így. Könnyeidben zavar, tanácstalanság, kétségbeesés. Ezt akarod megosztani velem, ezt kellene szeretnem? A hírt, hogy ismét nem érsz rá, mert beosztottak, mert a gyerek influenzás, mert a férjed kivett egy nap szabadságot, mert, mert, mert. Mindet megértem. De nem kérem már.

-Mesterem, drágám, tanítóm és szerelmem vagy, voltál is mindig. Nem kellene inkább, nem volna jó hagyni a dolgokat kúszni-csúszni a maguk lomha útján, csak egy kicsit, amíg minden megváltozik és szabad leszek?

-Sose leszel az. A „majd csak lesz valami” alapján éljek s cipeljelek magamban úgy is, hogy alig vagy? Abban az egyébként nagy igazságban, hogy az a valami, a kitárulkozó szexualitás még ritkulva is jobb, még az is tele két ahhoz képest, mintha majd a semmi... ha vége lesz most mindjárt. Mert vége is van már. Ez itt már csak alku, nem szerető érzés.

-Nem jobb akár a hamis remény is, mint ez a kegyetlen és értelmetlen elha-

tározás? Csak magadra gondolsz, arra, hogyan jobb és kényelmesebb neked? És velem mi lesz?

-Nem lehetek más, mint ami. Rohadt nehéz, talán hazugság is, de szeretném azt hinni: elmegyek könnyedén. A leveled tegnap égi áldásként jött, felvillanyozott. Írtad, minden megváltozott, lesz időd, szabad holnapod mindig nekem. Most meg kiderült, félreértés, semmi sem fog változni most, azonnal, hamarosan és nagyon. Maradna minden így. Ami van, szórványos és kevés. Ez nekem már a Nincs. Ez még csak nem is árnyéka semminek. Jégre vetett szép múlt. S ahogyan kell: meg is fagyott.

*„Álmodozás üres ágyban,
hentergés árvult nadrágban...”*

-Tudod, hogy amikor csak tehetem, veled akarok lenni, nálam, mint mindig, hogy ha belépsz, tied mindenem, az otthonom, a testem, és igen: tied az egész életem is, hiszen ilyenkor mindent kockára teszek. Ki mondhatja meg előre, mikor toppan be a férjem?!

-Ha csak arról lenne szó, hogy sebj, nem érdekes, te vagy a kis csajom, aki néha ráér, és ez oly' kedves nekem, mert ez a pici adomány is jobb, mint a semmi... ha csak erről volna szó, hagynám így a dolgokat, ahogyan vannak. Évente hatszor? OK, jaj de jó! Miért dobnám le magamról? - hiszen néha tényleg jó vele, nagyon is jó a kicsivel. De Te nem a kis csajom vagy, voltál. Rész az életemben. Itt hordozlak magamban akkor is, ha nem vagy hónapokig. Cipelem a fájó semmit... a régi heti-napi öröm helyett évente néhányszor találva örömet, mindaddig a várakozás és a bizonytalanság fájdalmával kínlódva. Lyuk az életemen, tátong és mélyül. Miért akarnám ezt tovább? Ámítom magamat, ezt tettem mind e percig... és már nem fogom. Árnyékot ölelek magam-

ban... hátha néha mégis megjön a valóság is...? Ennyi jut Belőled. Ezt a hamis képet én már nem bámulom, nem akarom ölelgetni, magam alá képzelni a hullámzó testét sem akarom, nem akarok bele nyúlni, hogy élvezzem a melegét. Hidegen hagyom.

*„Én itt most befejezem. Tényleg: lefejezem az áltatást.
Aludjon, szunnyadjon a semmi, tűnj el, fájdalmas csábítás.”*

-Vége? Ennyi vagyok neked? És akkor mit jelent a százszor elsuttogott „örök-ké”? Nem inkább az volt az áltatás, ámítás, hazug csábítás?

-HA LESZ életednek egy olyan szakasza, amikor rendszeresen akarsz és tudsz velem találkozni, lent mélyedben és rendszeresen tested minden áldott pontján, szabadon és nem terheltén, majd akkor szólj.

-Soha! Kidobsz s én kullogjak vissza?

-Nem ígérek semmit. Meglátjuk, milyen helyzetben leszek akkor és mondok-e igent, de mivel egyszer már előfordult 1000 évvel ezelőtt, 2000 év kihagyás után, hogy újrakezdtük a semmiből, akár még az is megtörténhet, hogy örömmel ölellek át ismét. Értsd meg, nem cipelhetem magamban azt, ami nincs is. Távolsági szerelem gyerekálmokhoz való. Most abbahagyom. NEM egy új nő, nem bármi vagy bárki más miatt teszem, nem untalak meg és nem is lenne tartalmatlan a folytatás. Az állandó hiány miatt tátongó üresség lett végzetes. Nekem így Te nem vagy. Negyedéves kihagyásokkal test nélküli szerelem?

-És a ragaszkodás, a vágy? Igen, a minden sejtünkben élő képzelet, a képzelődés? Az semmi? A folyamatos készülődés arra, hogy újra látjuk egymást, oly sok kín után rajongóbban és odaadóbban, mint addig?

-A fájo képzelgés nem egyenlő azzal a nővel, aki a maga valóságával rám borul és befed: amikor a ma egy a holnappal. S mikor ha belém fonódsz, tudom, hogy el se engedsz, itt leszek mindjárt. Fontos voltál nekem. De Nálad is fontosabb legalábbis énnekem a magam lelke, üdve, ereje, hogy képes legyen mindig újabbra, ébredésre, amely nem akar megélni üresjáratokat, magát a kiürülést. Milyen az, ha tavaszt vársz, és jég zuhog az égből? Ott dermed feletted az égbolt, kiszippantva és hidegen.

-Szerettelek, szeretlek és szeretni foglak mindig.

*”Nem akarom átmenteni a holnapba
a megrogyott érzést, hogy szeretlek.
Ez most értelmét veszített szerep lett.
Elernyed a testet testbe ötvöző szeretet,
a megélt és megélhető,
a megélt és élélvezhető,
a megérintható.
Hatalmas veszteség, de jobb, mint ha
azt hazudnám: de hiszen él, itt van!
Nincs már. És így nincs itt.
Seholnap lett, kifolyt alólunk a jövő.”*

-És most mindezt meg akarod írni? Most, a születésnapomon, a Feltámadás napján? Ugye leteszed a tollat azonnal és átjössz jövő héten? Megoldom, hogy lelépjek a munkámból már délben, hogy a gyerekek edzésre menjenek és a férjem kötelességének érezze a túlórát. Belehalok, ha nem. Nem látok át most élesen az utcákon, tereken, falakon. Ugye, letetted már a tollat. Tedd le!!!

-Már elküldtem a levelet. Már ott van. Itt már nincs semmi. Legfeljebb két megfojtott hulla, önkezeléssel.

Írnám én, ha merném...:
Szádat számra venném
Számba venném, mit adsz
Mikor reám tapadsz

Szorítanám, tehetném
Játszom majd a testén
Simulva hajlatán
Minden nap hajnalán

Várnám én, ha jönne
Csillagos éjszakán
Mindig belém esne

Tündér! csak így hívnám
Buján mélyre bújva
Újra rám omolna...

Tavaszi. tusrajz - szígráfia/ Gubcsi Könyv István J. 2016

Szeretet-kenet feladva, ím az utolsó búcsú

Átölelek minden percben
Árnyékkoddal a kezemben
Sötét lyukkal a szívemben
Kihűlt hellyel az ölemben

Meg se jöttél máris mentél
Síri csöndben ha szerettél
belém bújva nedvek mentén
mind megadtad mit elvettél

Elszólítanak kötelékek
Nem maradhatsz, hív a férjed
És ha mégis ölelnélek

Fél órára engedheted
... kiengedem bezárt szívem...
... de új kéreg gyűl a jégen

Félúttalanul

Itt voltál épp és elmentél
itt se voltál úgy szerettél
Megérkeztél elsiettél
meg se jöttél enyém lettél

Nyugaton ha lehanyatlasz
egész éjjel fagyban tartasz
Keleten ha újra virradsz
fényed árasztja a vigaszt

Fel se keltél le se nyugszol
Ki-be járkálsz lélekúton
Fölém hajolsz pedig nem vagy
rám hagyod az üres ágyat

„Gondolatid minden reggel
Hozzám szállnak melegeddel”
Álmaimban bennem háltál
elillantál köddé váltál

*(Ennyit mára - sóhajtott
a kis kocsmák nagy költője
és felhörpintett 2 feles életet)*

(még mindig a kiskocsmá mélyéről)

Helye buja, hejehaj, haj!

Bája buja
Bújik újra
Helye csábít
hogya tágít

Teste ura.
Míg kibontja
Szégyenszemre
Hív szemérme

Kibomolva
Máglyán éget
Rám zárulna

Újra éled
Szemérmében
Égig érek

Első szerelmem tusrajz - széngráfia/ Gubcsi

Könyv István J. 2016

eLILLAnt

- Kimerültél – szólt a Vég -, elértél hát hozzám
s tépett egyet bágyadt szívemből
dobta is hátra, várt rá a vigyorgó pokol
hol minden volt élő sejt holtan hajbókol
- Elgyengültél szívem, halj hát bátran, ahogy illő
zakatolt tovább a Vég lendülettel
s ereimből kicsorgott utolsó cseppemet is
belötykölte az ördögök közé, örök élet kell nekik
- Feladtam. Magamat adtam fel éppen éteknek
zabálj mocskos világ, ha érteni nem akartál
hasznodra nem voltam, legyek jó vétkednek
idd erőm, vidd lelkem, élni rosszabb a halálnál

Ily' módon motyogott a költő, rótt fáradt sorait
feje térdéig lógott a szutykos fájdalom terhétől
petyhüdt kézzel jegyezgette rettenetes rémálmait
Csokonai boldogtalansága könnyet csalt szeméből...
... s a sós vízben váratlanul kinőtt a magasba a szerelem
vágyn, Lilla közeledett csábítóan s suttogva s nesztelen
lágyan, testével fölé hajolva magához vonta csüggedt fejét
a térdei közül, két ujjával halántékát simítva: szerelmem
mondta, s eLILLAnt máris, kacagva játékon és álmon
az agg költő vére forni kezdett, erejében és ereiben élet
áramlott dúsan. Lilla után nyúlt, magát testébe szorítva
lobbant szerető szíve, s emlékére zuhant bukottan holtan

mintha nem rügy, virág, szírom, csak kéreg lett volna minduntalan

Első szerelmem tusrajz - színgráfia/ Gubcsi

Könyv István J. 2016

Te, aki nem hiszel sohase magadnak
Megadod félénken tested a vadaknak
Te, aki rejtőzöl, ha durvák keresnek
Egész szép életed kiteszed verésnek

Te, aki háttal állsz jövőnek, reménynek
Lehajtott fejeddal bókolsz a kevélynek
Te, aki behunyod tiszta kék szemedet
Gonosznak hullatod szétázott könnyedet

Te, aki élted másokért rovod le
Akinek nem marad sohase semmije
Te, aki adtál csak, soha nem vehettél

Légy enyém, tedd le rám örökös terhedet
Te, aki egyszer csak: csak engem szerettél
Fogd kezem, a tied, mielőtt eltemetsz

Ha majd véget ér a tél, lemossa őt is az ablakról a meleg. Felolvasztja gyönyörű kristály vonalait. Először balett-kecses formás lába kezd csordogálni lefelé, megáll a sziloplaszt szigetelő tetején, onnan csurran az ajtó alá. Vállig erőselymes haját is kikezdi a sompolygó, bátortalan napsugár. Egész feje eltűnik pillanatok alatt, szétterül az ablakon lefelé futva.

Napokig néztem. Csak alakot váltott, de így vagy úgy mindig ott volt velem szemben. A szoba melegéből követtem vonalait érdeklődő szemekkel. Milyen tündér varázsolta elém a síri kemény, hideg januári fagyokban? Odarajzolta az ablakomra. Ha hinnék a szellemekben, úgy vélném, tündért küldtek nekem a dermedés ellen. Vigaszt a jegesedéssel szemben.

És aztán aki adta, el is vette, megirigyelte. Csúfot űzött belőlünk. Bebizonyította: álmaink fölöslegesek és károsak is. Én a kandalló melegében henyélve hiszem, hogy életre kel jó tündérem, míg ő jégoszilánkos hidegben az ablak üvegére vasalva vár engesztelést.

De nem ezt a fajtát! Nem a kéretlen sugarakat, amelyek megszüntetik röpke, vigasztalan életét. Nem a meleget hazudozó tavaszelt, amely lesöpri előlem az én csodálatos és váratlan jégtündéremet, majd mikor végzett vele, ködben, szmogban, a levegővételt is nehezítve nyirkos hidegben visszasomfordál öreg, unalmas télutó formájában. A Nap sápad, az éppen kibújó madarak elbátortalanodnak és eltűnnek ismeretlen odvaikban még hetekre. Átmenet komor unalma, benne az elmúlt hónapok megbénult, hibernált, tél bénította következményeivel és a megújulás eltűnő vigaszával. Télnek nem tél, tavasznak még kevésbé az.

Hosszasan néztem a pici cseppet, és láttam, amint a fagyból feloldott zöld szeméből valami felém csillogott. Könny volt vagy csak a huncut kacagás csalta elő? Egy esetlen csepp lettél vagy kettő, leesett kis tündérem. Várhatok egy egész évet, míg valaki visszaküld az ablakomba. Van annyi időm? Látok még majd jól, élesen, amikor a jégvirágból ki kell hámoznom szirmaidat? Addig magamra hagytott, a Naptól félve, engem fagyban hagyva, *elillana* vala...

Bábel tornya tusrajz - szerigrafia/ Gubcsi Könyv István J. 2016

RÓLAD, LILA ÁLOM

...magától szép...
légből az ég...
tűzből a Nap...
-Ez mind te vagy

Óhaj, remény
Erő s erény
S hol szenvedés...
...száz ölelés

Könnyed kacaj.
Gyémánt szemed
fénye veled

Múlté a baj
Féltő a kar
mely betakar

(*Catherine-nek*) Ismertem egy kislányt. Nagylány volt már akkor, később a bőkezű élet telével még nagyobb lett, de a Mesternek mindig kislány maradt.

Valaki másnak már odaadta magát valamikor korábban, de amit odaadott, az csak egy technikai trükk volt, egy piciny, vékony hiány az öle közepén. Mert a Mesternek adta magát teljesen, és megvolt minden ömlő adottsága hozzá, hogy teljes legyen, amit nyújt. Mohón adta s szerényen kérte cserében a járandóságát, bőkezű volt csurom-nedves az öle a vágytól. S ágyából mindig tűz csapott fel: az ő saját tüze, amelyben elsősorban ő égett, vadul élvezve a lángot, de melege megcsapta a tűzmestert is. A Mester mindig szemlélte, figyelte, értette és élvezte látni a lány szenvedélyét, s bár a Mester kívül maradt a vadságon, értette a dolgát: hogyan lehet tőle mindig feltüzelt és elélező, újra gerjedő és fáradhatatlan a kis nője.

Aki cserében végtelenül hűséges lett, ragaszkodó és önfeláldozó minden helyzetben.

A Mester ezt nem tudta a hűségről. A Mesternek annyi más hasonló dolga volt az életben, egymásba ért a lánylanc, és nem érzekelte, micsoda elszánt és kitartó hűség lakozik az ő kis kedvesében. A történet is így ért véget. Elszunnyadt a Mester, mert sok más öl annyira igénybe vette, hogy nem is vette észre, mikor csúszott ki végleg az ő kis tündérének csodálatos, adakozó, forró és csurom-nedves édes öléből. Így ért véget a történet.

A mesék azonban soha nem érnek véget, ezért olyan mesések s csüggünk rajtuk. Sok-sok évvel később, ahol a madár sem jár, a Mester kapott egy véletlenszerű levelet a munkahelelyén. Asszony írt arról, hogy milyen boldog és milyen nagyszerűen mennek a dolgai szeretett családjában.

A Mester nem azért Mester száz és száz érzésen és ölon át, hogy ne tudjon olvasni. Éppen az ellenkezőjét olvasta ki a levélből: az újra felkínált - ámbár félénk, elrejtett, szólni sem tudó - vágyakozást. A rezzenéses felajánlkozást. Amit ugyan asszony nem mondhat ki, de...

... de egy Mester megérthet, ha a kis tanítványa tér vissza hozzá.

Így aztán addig éltek, míg meg nem haltak. Sajnos a tervezettnél korábban haltak meg, mert nője a saját asszonysága és kis-tanítvány-volta között téblábolva eltévedt a házas hűség és a tomboló vágy zavaraiiban, és tétova útkeresésében visszalépett a rezzenéses, félszeg állapotba, a házas ágba. A biztonságba, hogy az lehetőleg a tervezettnél tovább is eltartson.

Amit a Mester azonnal megértett. Egyet sajnált csupán, erős nosztalgiával: a kislánynak találkozásuk végső pillanatában meg kellett volna mondania, hogy EZ VOLT, EZ LESZ, ÉS TÉNYLEG EZ AZ UTOLSÓ, s végrehajtatnia a Mesterrel - akinek aligha lett volna kifogása ez ellen - a legbujább kegyelemdőfést, amelytől összeomlik még egyszer az életben. S nem elbújni e búcsú elől. Mert így ott marad benne a betölthetetlen űr, míg szép nemében él. Lezárt feketeség egy vágyakozó, és önmagára záruló női testben.

(Elizabeth-nek) Ez a legnehezebb levél, amit valaha írtam Neked. Két összeegyeztethetetlen véglet van benne: a vége valaminek, aminek elvileg soha nem lehetett volna vége, hiszen örökre volt teremtvé. Közel fél évszázada élek, s csak most látom: nem ismerem az életet. Összekuszál biztosnak hitt dolgokat, darabokra bontja a végtelent. Most téged lök le.

Nem áltatom magamat. Azt írtad imént, hogy nem jut nekem hely a (mai) életedben, egészséged megroggyant, gyerekeid gondozása kimerít. Értem. Bennem azonban ennek halatán előjön az ősi, elementáris igazságom, ami mindenben eligazít (sokszor helytelenül, de az is az én igazságom). Ez az a mondat: Senki sem kell, akinek én nem kellek. Senkit sem szeretek, aki engem nem szeret. Senki sem tartozik hozzám, akihez én nem tartozom.

Fontolgattam, hogy leírtam-e ezt. Azért latolgattam, mert annyi meghökkentő fordulatot kibírt és oly sokszor teremtett végtelen és új hűséget a viszonyunk... ez tette különlegessé, mindenki fölött állóvá. Mégis leírtam, mert így van. Nem akarok Hozzád tartozni, nem akarok részed lenni egyetlen hamis alku kedvéért sem, ha nem vagyok az. Elmúltál nekem.

Lebontottam, miért és hogyan függ össze az én fél évvel ezelőtti búcsú kísérletem és a Te mostani szakító közlése. Ugyanaz a folyamat: Igen! Véget ért. És közben a Semmi történt. Kár volt ezért a hazug fél évért. Én sem mertem akkor totálisan véglegessé tenni a szakítást. Nyilván azért nem, mert vártam (Rád), rossz kedvvel ugyan, de hittem, hogy valami majd történik és folytatjuk. E fél év és a mai leveled kijózanító. Valójában soha nem hittem, hogy elválunk, a tényleg szakító nagy lelépések idején sem. Most azonban ezt érzem. Nem látom, kiben lenne még erő újra fenntartani, újra kezdeni. Mállik az anyag, a test, a szellem, az összetartó erő. Mindegy, ki vonult ki a másiktól, nincs már semmink egymásban. Persze, az emlék, a múlt, a múltidézés, "örök" meg ilyesmi: de ez csak a képzelet. Ami van, az semmi.

Soha nem hittem, hogy eljön ez az idő. Most ténynek tudom: eljött. Nem kérek részt ott, ahol nincs részem. Ha mi nem vagyunk azok, akkor nincs az a - láthatatlan - erő, amely újra hitet és vonzódást hozna, a titkok titkait, a bűnös cinkosságot, a suttogó-bújó vágyakat, amiknek lényege: ez csak a miénk volt így, senki nem tudhatta, nem lehetett köze hozzá. Én voltam ez az erő, de már elhalt bennem. Ezerszálú kuszasága miatt nehéz bedobni viszonyunkat a felejtető dolgok közé. Kínoz, zavar, leköt, elterel, elkésérít és üresen hagy, tehát ránc ragad. De most kihajítom, mert a semmi miatt kár megbénulni.

Csendben jegyzem meg: nem illik hozzánk, hogy így, sunyin csússzunk ki a példátlanul szép múltból. Méltó lenne egy utolsó nagy találkozás, zavartalan körülmények között felejtetetlen órákra, s nem a bizonytalan távlatban, hanem a látható időben. Illene és jó lenne. Ha nemet mondasz, nem is kell már válaszolnod, az előző leveled mindent elmondott. Akkor én most elbúcsúztam, illő volt e levél is. Zavartan lépek be második fél évszázadomba.

Puhán, mintha élne még
Lágyan, mintha kinyílna
Ömlőn, mikor egyszer rég
Bele hullt az arcomba

Lazán, mintha nem fájna
Pedig már az égig ér...
Lehanyatlom álmomba
Alvadj forró, kízó vér

Vágyak helyén csend enyhül
Karjaimban nincs semmi
Nincs már semmi szenvedni

Minden remény mélyben ül
Fagyba ragadt akarat
Sírba szórja arcodat

A tény
hogy nem vagy enyém
oly szomorú
mint a gyászkoszorú

A test
mit visszatartasz
tőlem elapasztasz
bágyadtan savanyú

Mélyed
mi lüktetett rám
- voltál kicsi babám -
bezárt, kihűlt odú

S kebledre hull, mim oda vágy
S feljajdul az eltitkolt vágy
Öled övé, ömlik felé

Bűnnel terhes, bukás vár rád...
-Menedékként testem alád
bújhat, bíborvörös kéjben

fényben omló könnyeken át
keresel még egy éjszakát
elhajítva a főköttöt

Hűvös bűvöletben öleltél
S bár fújt már messze el a szél
... ajkam ágyékkodba tapadt

Hol a szárnyad, kismadár?

Szárnyatlan madár szállna fel épp'
Villámok közé csicseregni
Magasba törne mint egykor rég
Fiókból sassá cseperedni

Sebzetten fürkészhöl a fénybe
Röpülni vágyna s itt ragad ím'
-Sorsod a világ száz keserve
Mennyedből leránt a földi kín

Kismadár, vigyázz a reppedre
...levegő... kis fény... apró morzsa
számít csak, ne vágj a fellegekbe

szárny nélkül sorsod porba hullna
Tipegjél pici lábaidon
egy-egyed, ne járj a holnapon

Meghalt a szerető szívinfarktusbán

-Elvetted, mit adtál, Uram?

Így nem futja szelíd mosolyra sem
Búcsút venni csókokban könnyesen
Selymes érzésekkel kéz a kézben
Néma szóra: várlak majd kedvesem

Nem enged megbánást, sem számvetést
Testamentumot, hogy másokért élt
S értük tenni mindennél többet ért
S hogy cipelnél még ezer szenvedést

Mint egyetlen perc volt a fogantatás
S sejtjében máris megdobbant a szív
Úgy lett a vége szörnyű robbanás

Bár nem kérted, Istened szava hív:
Fent örök marad, mi itt nincs tovább
S veled lesz ott is, ki szívébe zárt

Ékes tollad kihullt (a kezedből)

Hegye egykor mézzel
tele, tőle éltem
mindig hű kedvesem
érted bomló ésszel

Rám ragadt szellemed
fénye soraidból
a csengő szavakból
csillogó szerelmed

Nem írsz már, tolladat
semmibe szúrtad le
elfagyott betűje

jég fedi arcodat
testem, mely rád rogyott
lelkem is elfogyott

A fénynek nincs árnyéka
A létnek nincs szándéka
A szívben nincs érzelem
Az agyunk holt értelem

Ha a szerelem kimúlt

Teremtelek magamnak
Most hogy árván hagytalak
Csak sóhajod ér ide
Csókod tán már sohase

Keresgetnél mindenhol
Üres szívem nem dobol
Hívó szavam elapadt
Meg sem hallom hangodat

Feljajdul a végveszély
Ránk omlik a vakolat
Menekül a szenvedély

Holt bomlik a fal alatt
Romok között hallgatag
Egyszer szép volt élet él

Amióta írok a nőkről, vagyis 1997 óta, idestova 20 éve keresem azokat a képeket, festményeket, amelyek szelleme leginkább vonz, mert illik ahhoz a szürreálisnak vélt álmvilághoz, amelyben - az esetek többségében - verseim szólnak a nőkről. A festők közül ilyen öcsém, *Gubcsi Attila*, aki ugyan realista, de abban gyönyörűen fest. Fotóművészt azonban nem találtam. Aztán a véletlen elvitt - a neten - egy olyan, igen fiatal cseh fotóművésznőhöz, akinek fotómontázsai éppen azt a szín- és képvilágot fejezik ki, amelyet oly régóta szeretnék verseim mellé illeszteni. Neve *Karolina Ryvolova*, így ír magáról:

I'm a photographer from Czech Republic with the passion for beauty and nature.

Luckily, our country is full of both.

I'm often inspired by myths and legends and try to put pieces of them into my photos."

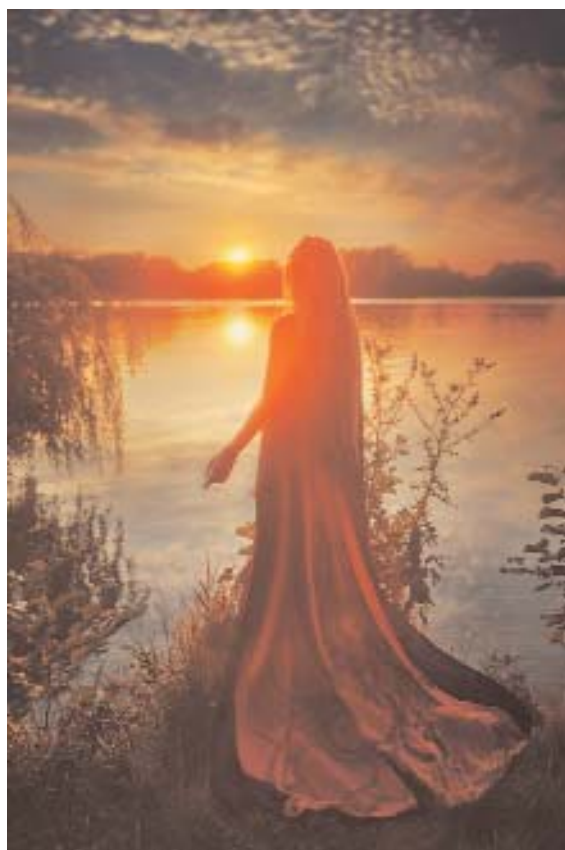
Mivel nem szeretnék önkényes lenni, tehát nem szeretném azt a benyomást kelteni, mintha bármilyen kapcsolat lenne az én verseim és az ő képi világa között, lemondtam arról, hogy egy-egy fotóját - szokásaim szerint - egy-egy versem mellé illesszem. Önálló az ő világa, s sajátos az enyém is. Azt láttam helyesnek, ha könyvem végén e külön blokkban szentelek teret az általa teremtett hangulatnak. Képeit az ő webes oldaláról vettem át. Amit ő saját alkotó kedve kapcsán ír - hogy ti. a mítoszok és a legendák világa ihleti meg és ezért is helyezi ilyen környezetbe modelljeit -, nos, ez nagyon közel áll az én képzelőerőmhöz, s mondom ezt akkor is, ha verseimet egyáltalán nem mítosz és legenda szüli, hanem a megélt valóság. Montázsképeiből mindig egy-egy részletet ragadtam ki, a 36. o. után itt: (bővebben l.: <http://www.boredpanda.com/i-shoot-beautiful-girls-in-nature-to-make-them-fairies/>)

Ilyenkor, pénteken
Hiányzol énnekem
Elhalkult énekem...
... voltál a fekhelyem

Rám zártad menhelyem
Bús fejed mellemen
régóta nem lelem
már nem is ismerem

az érzést: temetem
síri csend. Végtelen
utamon keresem

kicsit még szerelmem
hűlt helyét esztelen
fuldokló reményben

MINDIG MINDEN ELMÚLIK - mikor elveszítjük
legjobbainkat élők vagy holtakként

Egyszer, ha örökké
S ugyanúgy, véletlenül...
Végül csak bús köddé
Mint szívem, ha kiürül...

Fájón, ha érzem még
Semmivé vált az álom
Életem úgy elég
Elég lett, holtig bánom

..

Olvasod szavamat?
Zaklatottan ver szíved
Elcsukló hangomat?

Tegnap még beléd zengett
Porba hull, nemet felel
Némítsd el záporkönnyel

UTÓSZÓ

*Nálad mindig,
most is Karácsony van*

Égig érő hangulatban
Kacagva titkot keresünk
Szeretők szívébe fontan
Kitárjuk bezárt életünk

Énekes madár a szegény
Ezernyi koldus lesz gazdag
Lábra kel megint az erény
Mindenki egymásra hallgat

Csilingel a haragos szó
Az álmok valóra válnak
Visszatesz mindent a rabló

És belénk vágynak az árnyak
A halál e percben kegyes
Győzött a Karácsony est

Hozzá írok, bár nem vagy már.

A régi beidegződések. Amikor azért ült az ember a géphez - az Ember -, hogy írjon Neked. Hogy Neked írjon. Az első leütés, az első betű is Hozzá akar szólni, eljutni Hozzá titkon.

Hogy' elmúlnak a dolgok? Már csak a beidegződések foszlányai maradnak. Azok viszont nem akarnak kihalni. Le lehetne törölni az egészet, mint az iskolatáblát, de a nebuló és a Tanár nem szánja rá magát, mintha még valamit fel akarnának írni a záróbankett előtt.

Rám-rám jön ez, sokkal gyakrabban, mint kellene, hiszen ez valószínűleg az utolsó önámítás. Régen a hosszú és fájó, kínos szünetek, közbejött házasságok miatt tudta az Ember, hogy nincs vége, most meg csak azt tudja, hogy nincs semmi.

Sajnálom. Talán csak azt, hogy nem tudom letörölni a táblát. Talán azt, hogy nem is akarom. Vagy talán a diákot sajnálom, hiszen nem tanult még meg mindent, kíváncsi volt még, tele tudásvágygal, s főleg azzal, hogy adhassa magát egész vonagló szenvedélyében - amikor valamiért rossz kedvében abbahagyta a tanulást, kimúlt a tudásvágy, vagy csak eltompult az agy. Vagy talán magamat sajnálom, azt, ami még ki- és elmaradt, pedig mohón be akartam söpörni.

A buta tanár áll tehát bambán, helyett, hogy kihívná a következő betörésre azt a kis pirospozsgás arcút, aki ott hátul kapaszkodik a rá törő tudásvágytól egész testében hullámozva. A buta tanár észre se veszi. Nézi azt a régi arcot, s csak az foglalkoztatja: mi történt vele. Pedig mi köze hozzá? Néma, mint a gyerek, minek érteni a kimondatlan szót?

Van persze még valami megfoghatatlan... mint a szeretet... maradéka... hagyatéka... titka... és vágya.

Ott lapul a sejtekben. Lehet halálos kór, lehet újat hajtó élet.

*... Lefolyt az utolsó jégkristály is a tél végén az ablakon a hideg földre.
Februári ciklusvég.*

KÖNYVEIM CÍMJEGYZÉKE

Gubcsi Lajos Országos Széchényi Könyvtár Magyar Elektronikus Könyvtárában megjelent albumai, könyvei

Gubcsi Lajos: Február – havi ciklus

<http://mek.oszk.hu/15000/15005>

Gubcsi Lajos: Járdaszegély, árva szegény

<http://mek.oszk.hu/16400/16416>

Gubcsi Lajos: 10 éves király trónol, 1516 - 13 ördögi év, 3. kötet

<http://mek.oszk.hu/15000/15089>

Gubcsi Lajos: Koronánk a nászajándék, 1515 – 13 ördögi év, 2. kötet

<http://mek.oszk.hu/15000/15079>

Gubcsi Lajos: Magyar pokol, 1514 – 13 ördögi év, 1. kötet

<http://mek.oszk.hu/12200/12297>

Gubcsi Lajos: Jut eszembe... ami kimaradt

<http://mek.oszk.hu/12500/12529>

Gubcsi Lajos: Hazudj, s a bíró is megsegít – Jus gladii

Egy karaktergyilkosság története

<http://mek.oszk.hu/10400/10408/>

Gubcsi Lajos: Félvörös Félhérosz

<http://mek.oszk.hu/13600/13662>

Gubcsi Lajos: Mr. 52 fok

<http://mek.oszk.hu/13700/13727>

Gubcsi Lajos: Bezár
<http://mek.oszk.hu/13900/13930/>

Gubcsi Lajos: JANUÁR – havi ciklus
<http://mek.oszk.hu/13600/13661>

Gubcsi Lajos: Kórpótlási jogüzérek - Szociokrimi
<http://mek.oszk.hu/12200/12291/>

Gubcsi Lajos: Leányálom
<http://mek.oszk.hu/12500/12519>

Gubcsi Lajos: 13 ördögi év – A máglyától Mohácsig
<http://mek.oszk.hu/12500/12518>

Gubcsi Lajos: 1514 – Magyar pokol (opera és rockdráma librettója)
<http://mek.oszk.hu/12300/12381/>

Gubcsi Lajos: A Magyar Művészetért – 25 éves gyermekem
<http://mek.oszk.hu/11200/11262/>

Gubcsi Lajos: Nyitott boríték
<http://mek.oszk.hu/10900/10946/>

Gubcsi Lajos: Őseink, gyermekeink
<http://mek.oszk.hu/10400/10409/>

Gubcsi Lajos: Felnőtt állatmesék
<http://mek.oszk.hu/10400/10407/>

Gubcsi Lajos: Hű szó, háborgó
<http://mek.oszk.hu/10400/10410/>

Gubcsi Lajos: Legényregény
<http://mek.oszk.hu/08600/08677>

Gubcsi Lajos: Korom Magyarország fölött - 2004-2010
<http://mek.oszk.hu/08400/08497/>

Gubcsi Lajos: Elég lett, ELÉGETT
<http://mek.oszk.hu/07700/07792/>

Gubcsi Lajos: Egy kun Budán és Pesten
<http://mek.oszk.hu/07700/07793/>

Gubcsi Lajos: Elég, ami ELÉG
<http://mek.oszk.hu/06600/06608/>

Gubcsi Lajos: IV. Üzenet Erdélyből
<http://mek.oszk.hu/03400/03498>

Gubcsi Lajos: Dallam az éjben
<http://mek.oszk.hu/05700/05773/>

Gubcsi Lajos: Ajánlott – Levelek Orbán Viktornak (részletek)
<http://mek.oszk.hu/05800/05833/>

Gubcsi Lajos: III. Üzenet a végekről – Délvidék
<http://mek.oszk.hu/03400/03497>

Gubcsi Lajos: A szabadság népe
<http://mek.oszk.hu/03400/03496>

Gubcsi Lajos: Az ég felé...
<http://mek.oszk.hu/03400/03499>

Gubcsi Lajos: Summa - 55 évem ha ha 110 lesz - Lírai regény
<http://www.mek.oszk.hu/02400/02426/>

Gubcsi Lajos - Gubcsi Anikó: A csillagokban Bubik István.
<http://www.mek.oszk.hu/02300/02355>

Gubcsi Lajos: I. Üzenet a végekről – Felvidék
<http://www.mek.oszk.hu/01900/01950>

Gubcsi Lajos: II. Üzenet a végekről – Kárpátalja
<http://www.mek.oszk.hu/02300/02324>

Gubcsi Lajos: Üzenet Erdélyből
<http://www.mek.oszk.hu/01600/01651>

Gubcsi Lajos: Az élet túlsó oldala
<http://www.mek.oszk.hu/01900/01947/>

Gubcsi Lajos: Jó kedvedben teremtetél...
<http://mek.oszk.hu/02500/02576>

Gubcsi Lajos: Istentelenül
<http://mek.oszk.hu/02500/02575>

Gubcsi Lajos: Haza szerelem
<http://mek.oszk.hu/02500/02574>

Gubcsi Anikó-Gubcsi Lajos: Aranykönyv - A Magyar Művészetért
<http://www.mek.oszk.hu/01700/01741>

Gubcsi Lajos: Posztumusz
<http://mek.oszk.hu/02700/02785>

Gubcsi Lajos: Magyar parasztság a Kárpát-medencében
<http://mek.oszk.hu/02500/02577>

Gubcsi Lajos: Valaki dobog a szívemen
<http://mek.oszk.hu/02500/02573>

Gubcsi Lajos: Szem, fényvesztés
<http://mek.oszk.hu/02500/02578>

Gubcsi Lajos: A kommunikáció napja
<http://www.mek.oszk.hu/00100/00141>

Gubcsi Lajos: 4 nap, amely megrengette az országot 1989
<http://www.mek.oszk.hu/01500/01508>

Gubcsi Lajos: Four days that shook Hungary 1989
<http://mek.oszk.hu/14600/14621/>

Gubcsi Lajos: After the Bargain 1988
<http://mek.oszk.hu/15000/15006>

Gubcsi Lajos: Rész a Nagyfalon – Kína 1987
<http://mek.oszk.hu/14600/14607/>

Gubcsi Lajos-Tarafás Imre: Das unsichtbare Geld
<http://mek.oszk.hu/14600/14618/>

Gubcsi Lajos-Tarafás Imre: A láthatatlan pénz
<http://www.mek.oszk.hu/02400/02442/>

Gubcsi Lajos szerkesztésében megjelent könyvek:

1000-1100 years ago – Hungary in the Carpathian Basin

<http://mek.oszk.hu/09100/09132>

1000-1100 évvel ezelőtt – Magyarország a Kárpát-medencében

<http://mek.oszk.hu/09100/09186>

From the Noon Bell to the Lads of Pest

<http://mek.oszk.hu/09400/09426>

A déli harangszótól a pesti srácokig

Gubcsi Lajos: For the Homeland onto Death

Gubcsi Lajos: A hazáért mindhalálíg

Zenés művek:

Gubcsi Lajos – Benkő László: Ismét Vereckénél – Rákóczi ballada

-DVD: http://video.amm-gubcsi.hu/Ismet_Vereckenel.mpg

-CD: <http://www.amm-gubcsi.hu/cikk/1180/benko--gubcsi---ismet-vereckenel>

Ökrös Csaba – Gubcsi Lajos: 1514 – Magyar pokol (opera librettó szövege)

<http://mek.oszk.hu/12300/12381/>

Gubcsi Lajos-Nagy Tivadar-Role együttes: Dózsa – 1514, rockdráma

FÁJ BÁR, DE BÚCSÚ!

Hallgatom az elsuttogott néma jeleket, értelmezem az el sem hangzottakat, megfejem a megfeythetetlen. Ideges és nyugtalan vagyok, divatos szóval frusztrált. Már jó ideje. Itt vagy bennem és érzem, hogy milyen gyorsan távolodsz mégis. Nem akarok remegő indulatban élni, bizonytalanságban sok szép helyén és helyett, mit Neked köszönhetek, és ha akarnék, se tudnék sokáig habozni, mert mindig elővenne az, ami miatt e levelet MOST írom...

Most írom, mert már elkerülhetetlen, úgys előjön. Már korábban is közöltem volna, ki volt nyitva a gép, de türelemre intetem magamat, hiszen ez így brutális leszámolás az élet pajzán csillogásaival, szeretett Veled. Most engedek a belső üzenő szónak, a követelőző hangnak, hogy mondjam ki végre...

Én befejezem a viszonyunkat. Úgy sejttem, hogy e mondat Neked is megkönnyebbülést okoz. Ha tévedek, elnézést. Abbahagyom, mert ingatag. És így megvisel. Lehet, hogy Te már meg is tetted. Csak tőlem vártad a kimondását, s szívesen véget érsz nélkülem.

Nem akarom bemaszatolni azt, ami oly sokszor csábított, s erőtől duzzadóan, kihívóan kacagott felém Tőled. Minden szépet elmondtam és leírtam az elmúlt év alatt is. Egyetlen szó sem volt ámítás, mindegyik mindig a helyén volt. És Te is a helyeden voltál, míg az enyém (is) voltál. Hittem a szerelmes érzéseidnek, -ben. Bevonultál az életem legbelső burkaiba, ahol pedig nincs túl sok hely. Meghatározó és fontos érzelmekre sarkalltál. Nem tudtam szabadulni Tőled, jöttél velem minden nap. Belebújtál minden szavamba. Most kivágom magamat Belőled.

Mert a válságok és ál-válságok, a sértettségek és félreértések sora - ez a mi közös, titkos sorsunk, amit nem látott senki sem - felemészti a legbiztosabb érzést is. Megtörtént. A szakítások és csalódások utáni örök újrakezdés izgalma egyszer csak zavaróvá válik. Mert miért kell mindig meginognia annak, ami lehetne - lehetett volna - állandó, erős, stabil? Miért lehetne folyton kétségbe vonni azt, amit nem érdemes, nem szabad: hogy Hozzád tartozom, s Te is hozzám. Végül kettőnk között már több adatott meg a bajból, mint amit elbír egy kapcsolat, aminek a léte, a tényleges élete és lehetősége olyan nagyon korlátozott, mert

amit építünk, ki is szalad alólunk. S mit érek én, ha Te kiszaladsz, kicsúszol, kibújsz alólam? Miért akartál minden pillanatban elmúlni, akkor is, amikor éppen Magadba rántottál és újra örökkévalóságot ígértél?

Sokáig eltart még a zavartságom amiatt, hogy nem leszel már nekem. De fel kellett ismernem, hogy ez itt az a pont, ahol el kell kezdenem a teljes leválást, különben még tovább leszek nyugtalan, magamnak idegesítő és elfogadhatatlan. Hiszen azt kellene éreznem, hogy Beléd ragadtam kilátástalanul, s Te vonnál vissza Magadba, félsz, hogy az én múlásommal Te is megsemmisülsz.

Mint a sejtem, úgy tartoztál hozzám, mikor jó volt. Mint a jég, úgy vágtál belém, ha féltékenységed miatt újra megszűnt a számomra édes folyamat, valamiért, éppen, ahogyan rögtönzött önkényed akarta. Nem akarom már az ideiglenességet. Nem, mert nem tudom várni azt, ami Belőled és Tőled vagy jön, vagy nem, és maga sem tudja, hogy akar-e. Kívánok szép életet, s mert úgy volna jobb: teljes felejtést Neked is, magamnak is. Elengedlek még ma, hogy átléphessek a jövőmbe. Köszönöm, hogy voltál, de illúzió volna azt hinni, hogy ez így folytatható, Kedves 2016.

Barátsággal, Alle Glória az én hűséges Meta Flórámnak

A záró képen Edward Weston 1936-os fotója: Akt

